

Sager, som ikke kunne appelleres efter den nuværende Lovgivning. Jeg troer, at slike Sager sjelden foresalde, og jeg tvivler ikke paa, at, hvor de foresaldt, vilde Bevilling til Sagernes Appel i fornødent Fald bliver meddeelt. Forsaavidt den nævnte ærede Rigsdagsmand fremhæver Forordningen af 9de Marts 1838, har Ordføreren allerede gjort opmærksom paa, at Dommen, der affiges i Medfør af dette Lovbud, upaatvivleligt paa Grund af den Virkning, den vilde have i gjentagne Overtrædelsestilfælde, allerede nu maatte kunne appelleres. Da den ærede Rigsdagsmand ikke nævnte de Paragrapher i Forordningen 11te April 1840, som han sigtede til, skal jeg ikke videre gaae ind derpaa, men henholde mig til mit Foranførte. Forsaavidt den ærede Rigsdagsmand har yttret, at Bevilling til Appel ikke kan ansees for ønskelig, da er jeg af den modsatte Mening. Thi man kan ikke nægte, at enhver Regel har sin Undtagelse, og at det er billigt, at Staten i enkelte Tilfælde, hvor det er af særdeles Bigtighed for en af Parterne at kunne appellere en Dom, der ikke er appellabel, kommer til Hjælp med Bevilling dertil. Forsaavidt det er fremhævet, at Parterne i de Sager, under hvis Procedure en Sagfører ikke tør give Møde, ganske savne en Sagførers Assistance, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at dette ingenslunde er Tilfælde. I Helsingørs Jurisdiction skrive saaledes Sagførerne i Regelen altid Klagerne til Politieretten, og Parterne have altsaa Leilighed til udenfor Retten at raadføre sig med dem, ligesom de kunne faae Udskrifter af Sagens Acter og indhente Sagførernes Formening derom, saa at de paa ingen Maade have været i den Grad blottede for lovfyndige Mands Assistance, som man har villet mene.

Dahl: Grunden til, at man vil bortkaste summa appellabilis i disse Sager, hvorom Talen her er, troer jeg ikke at feile meget ved at søge dertil, at man ikke har tilbørlig Tillid til den Behandling, som nu eensgang finder Sted ved Politieretterne. Havde man det, saa vilde man vist indrømme, at der maatte finde summa appellabilis Sted. Men jeg kan ikke erkende, at det er en rigtig Maade at ville omforme Sagen paa, den, at ville bortskjære summa appellabilis. Det synes mig, at man

ligesaa godt kunde have Politieretterne som første Instant og ligefrem sige: Enhver, der har en Politiesag, skal henvende sig til Overpolitieretten eller Landsoverretten. Resultatet kan let blive, naar man affkaffer summa appellabilis, at man endnu mere negligerer Behandlingen i første Instant, end det hidtil har fundet Sted, for snarest muligt at faae Sagerne bort fra den Ret, som man engang ikke ynder, og lade dem gaae til Overretten. Det turde maaskee dog saaledes vise sig, at en Forandring i denne Retning vilde medføre, at en stor Mængde Politiesager vilde blive appellerede, som ellers ikke vilde blive appellerede. Jeg kan saaledes ikke billige, at man vil affkaffe summa appellabilis i Politiesager, hvilket desuden ogsaa vilde medføre en høj Grad af Inconsequents, som deels er berørt i Folkestinget, deels idag er gjentaget. Naar forresten den høitærede Ordfører har sagt, at man, naar der er Tale om en Gresssag, vel kan appellere den til Overretten, om ogsaa Mulcten er under summa appellabilis, da troer jeg ikke, at jeg feiler i, at man idetmindste ved en anden Overret er kommen til et andet Resultat, saa at man ikke kan appellere en Sag, hvor En er mulceteret for en Injurie, naar Mulcten er under 10 Rbd. Det er ogsaa sagt, at Dvassalversager og Sager angaaende Næringsmisbrug og Sager, som angaae Mulcter, der tredie Gang kunne medføre Fæstets Fortabelse, vilde kunne appelleres. Ja, det erkender jeg er rigtigt; men det er ligesuldt af Bigtighed, at Behandlingen i første Instant bliver saa betryggende og fuldstændig, saa god som muligt, og saaledes som Forholdene eensgang ere ved Politieretsbehandlingen maa jeg tilskaae, at jeg ikke kan finde den svarende til de Fordringer, man maa gjøre til en fuldstændig, god og upartist Retsspleie. Der er i og for sig noget Unaturligt i, at Dommeren skal søge Sagen tilstrækkeligt oplyst for begge Parter, at han skal tage begge Parternes Parti og endelig upartist affige en Dom. Dommeren i Politieretten har i Almindelighed ikke tilstrækkelig Tid til at kunne saaledes bejæftige sig med hver af Parterne. Skulle alle de Dplysninger komme frem for enhver af Parterne, som ere nødvendige, og som, naar de komme